

Kassetænkningen i kommunerne og amterne har bevirket, at der er ventelister. Det kan man ikke være tjent med, og det kan man ikke være bekendt over for narkomanerne og deres pårørende.

Nogle har haft den indvending, at den myndighed, der beslutter noget, også skal bære udgiften, og at udgiften derfor skal blive i kommunerne og amterne, som i dag er dem, der visiterer til behandling. Dertil er der kun at sige, at en vedtagelse af dette forslag vil bevirke, at Folketinget, og dermed staten, har besluttet, at visiteringen skal ligge hos narkomanen. Da det således er staten, der har truffet beslutningen, skal det også være staten, der finansierer. Man kunne teoretisk sige, at narkomanen skulle betale, men det er der ingen med fornuften i behold, der tror på, at narkomaner har råd til. Det forudsættes naturligvis, at afvænningsinstitutionerne kun tager reelle narkomaner med reelle behandlingsbehov ind, hvilket der i et eller andet omfang må kunne føres tilsyn med.

Ud over den direkte ulempe ved, at kommuner og amter i dag prioriterer andre ting højere end afvænnning af narkomaner, skal der tilføjes det argument, at narkomanerne i dag ikke er ligeligt fordelt i kommunerne. Der er således en stærk slagside i forhold til, hvor narkomanerne er bosiddende, og hvor udgifterne således falder.

Med dette forslag undgås i øvrigt enhver spekulation i, om narkomanen nu hører til i den ene eller den anden kommune, fordi narkomanen er hjemløs. Med dette forslag er det underordnet, hvor narkomanen bor, og hvor narkomanen vælger at gå i afvænnning.

Modellen vil direkte spare kommuner og amter for udgifter til afvænnning af narkomaner, men vil også betyde, at der kan spares betydelige beløb i administration og bureaukrati, når der ikke længere skal sidde embedsmænd i kommuner og amter og have løn for at visitere narkomaner til afvænnning. Der er således tale om besparelser, som naturligvis skal udmøntes i ændrede bloktilskud til kommunerne.

Der vil dog fortsat være en del opgaver, som ligger i kommuner og amter, idet forslaget her kun taler specifikt om afvænnning af narkomaner. Kommunerne og amterne skal således fortsat stå for alle andre udgifter i forbindelse med narkomanerne, herunder f.eks. uddeling af metadon, væresteder, efterbehandling, sociale tiltag, kontanthjælp osv.

Det vil samtidig have den klare effekt, at kommuner og amter vil gøre alt, hvad de kan for at få så mange narkomaner som muligt i afvænnning, da det ikke længere er en kommunal/amtslig udgift, men en statsudgift. På den måde bruges kassetænkningens principper på en positiv måde til at motivere kommuner og amter til at sende narkomanerne i afvænnning.

Med dette forslag kan man således opnå, at narkomanerne bliver glade. De pårørende bliver glade. De potentielle ofre for kriminalitet begået af narkomaner bliver glade. Kommunerne og amterne bliver glade. Alle bliver glade – måske lige med undtagelse af de medarbejdere, der i dag visiterer narkomanerne til afvænnning. På den anden side kan man vel ikke forsvare at have over 10.000 narkomaner for at bevare et par stillinger i den offentlige sektor.

Skriftlig fremsættelse

Tom Behnke (FRI):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om finansiering af afvænnning af narkomaner.

(Beslutningsforslag nr. B 14).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.